

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2015. évi április hó 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék B.293/2014/11. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a kiszabott büntetés helyesen szabadságvesztés, amelynek végrehajtási fokozata börtön;
- a szabadságvesztés végrehajtása esetén a büntetésből a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra;
- a bűnjelként lefoglalt 1 darab vérgyanús szennyeződés megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzi, és annak az iratok mellékleteként történő kezelését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék B.293/2014/11. számú, 2014. évi október hó 15. napján kelt ítéletével a vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt 2 évi börtönre ítélte, melynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. A 2014. évi március hó 3. napjától 2014. évi április hó 11. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése esetén a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. Rendelkezett a bűnjelekről, kötelezte a vádlottat 135.449 forint bűnügyi költség megfizetésére és megállapította, hogy a fennmaradó 131.318 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, végrehajtandó börtönbüntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést. A vádlott és védője az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul vette.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést módosítva, a büntetést kiszabó rendelkezés pontosítása, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének megállapítása és a vérgyanús szennyeződést tartalmazó bűnjel vonatkozásában eltérő rendelkezés meghozatala érdekében tartotta fenn. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott védője a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség indítványát megalapozottnak találta.

Az ügyész által bejelentett jogorvoslati kérelem alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett. A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapvetően hiánytalan és teljes, azonban annak kismértékű kiegészítése szükséges a másodfokú eljárásban.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészítette ki:

A vádlott 2014. december 20. napja ótan, városban egy szállodában szobalánnyként dolgozik, ahol a havi nettó jövedelme 1.083 euró *(a védő által a nyilvános ülésen becsatolt iratok tartalma alapján)*.

A másodfokú bíróság a tényállás részének tekinti az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldalának 3. és 4. bekezdésében foglaltakat, azaz azt, hogy a **sértett** 2014. március 3. napján 22 óra 5 perckor került felvételre a Kaposi Mór Oktató Kórház intenzív osztályára, ahova mentő szállította.

A tényállás részét képezi továbbá az is, hogy a vádlott véralkohol koncentrációja a cselekmény elkövetésekor legalább 2,18g/l volt.

A tényállás a másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítésekkel megalapozottá vált, az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A törvényszék által megállapított, és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás a vádlott büntetőjogi felelősségének elismerésére is kiterjedő beismerő vallomásán és az ezt alátámasztó egyéb terhelő bizonyítékokon alapul. A vádlott az eljárás során megbánását is kifejezve nem vitatta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését.

Tekintettel arra, hogy a vádlott büntetőjogi felelősségének elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást tett, mely vallomását az egyéb bizonyítékok is alátámasztották, így bűnösségének megállapítása és a cselekmény minősítése is törvényes.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta és azokat tényleges súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően értékelte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a büntetlen előéletű vádlottal szemben a javára értékelt nagyszámú és nyomatékos enyhítő körülményre, különösen a vádlott és a sérült gyermeke közötti szoros kötelékre, továbbá a sértett megbocsátására is figyelemmel a kiszabott büntetés nem eltúlzottan enyhe.

A Btk.79.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez a 2 évi, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása szükséges, de egyben elégséges is.

Annak súlyosítására - eljárásjogi tilalmazottsága okán - lehetőség sem volt, a törvényi minimumban megállapított mérték enyhítését pedig szintén nem látta indokoltnak a másodfokú bíróság.

A Btk.35.§ (1) bekezdése értelmében ha a bíróság szabadságvesztést szab ki, annak végrehajtását fogházban, börtönben vagy fegyházban rendeli végrehajtani.

Tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a fenti rendelkezés figyelmen kívül hagyásával a vádlottat 2 évi börtönre ítélte. Ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy a kiszabott büntetés helyesen szabadságvesztés, amelynek végrehajtási fokozata börtön.

Helytállóan utalt a fellebbviteli főügyészség az átiratában arra is, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta rögzíteni a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját annak ellenére, hogy a Btk.38.§ (1) bekezdése szerint ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, a bíróság határozott tartamú szabadságvesztés kiszabása esetén ítéletében megállapítja a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. Ezen rendelkezés szem előtt tartásával a másodfokú bíróság megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a büntetésből a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A törvényszék a bűnjelként lefoglalt vérgyanús szennyeződéssel kapcsolatban tévesen rendelkezett azok megsemmisítéséről.

A Be.151.§-ának 2013. évi július hó 1. napjától hatályos szövegéhez fűzött indokolás szerint - melyet a BH 2008/296. számú eseti döntés is alátámaszt - azok a tárgyak, amelyeket a büntetőeljárás során a nyomok megőrzése, láthatóvá tétele, szakértői vizsgálat alá vonhatósága, ezáltal a bizonyítékként felhasználhatóság érdekében készítenek, a büntetőügy iratainak részét (mellékletét) képezi, ekként az érdemi döntést követően elkobzásukra vagy megsemmisítésük elrendelésére nem kerülhet sor.

Ezért a másodfokú bíróság - egyetértve e körben is a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakkal - a vérgyanús szennyeződés megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzte, és annak az iratok mellékleteként történő kezelését rendelte el.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetést kiszabó rendelkezés, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének megállapítása és a vérgyanús szennyeződést tartalmazó bűnjelre vonatkozó rendelkezés tekintetében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Pécs, 2015. április 8.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró,
Dr.Hudvágner András s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék B.293/2014/11. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.93/2014/6. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2015. évi április hó 8. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Dr.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke